

klagede over i Loven, en af de værste Skavanker, som Loven havde, at den forlangte, at vedkommende i fulde 10 Aar havde holdt sig fri for Fattigvæsenet. Dette hører til de Punkter, som saa tidt have været nævnte i denne Sal, saa jeg skal ikke brede mig derom. Jeg skal kun i een enkelt præcis Sætning sige, hvor urimelig vi finde Bestemmelsen i den nugældende Lov, som desværre Landstinget atter har indført i Regjeringens paa dette Punkt saa meget bedre Lovforslag. Jeg sætter det Tilfælde, at der er en fattig Mand eller Kvinde, som har Nøden over Hovedet, som ikke ved sine levende Raad, hvorledes han skal skaffe sig Brødet til Dagen. Han gaar til Fattigvæsenet — saa bliver han udelukket fra at faa Alderdomsunderstøttelse, men gaar han hen i en Bagerbutik og stjæler — saa kan han 5 Aar efter komme og faa Æresoprejsning. Ja, naar ikke det er aldeles urimeligt og stridende mod sund Fornuft og Humanitet, ved jeg ikke, hvad der er det. Jeg tillader mig paa Forslagsstillernes Vegne at anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, vi have tilladt os at fremsætte. Vi haabe, at man ogsaa paa et andet Sted vil erkende, at vi ved at stille os paa denne Maade over for Loven, og Folketinget, hvis det slutter sig til os i disse Spørgsmaal, have lagt for Dagen en ærlig, oprigtig Villie til at faa noget ud af det paagældende Lovforslag. Men det er jo givet, at de Forbedringer, som Loven vilde medføre, kunne blive saa ringe, saa udvandede, at i det mindste dette Ting ikke vilde anse det for Umagen værd at rejse sig op for at faa dem gennemført. Vi haabe ikke, at dette er Tilfældet med Loven med de Forbedringsforslag, vi have tilladt os at fremsætte.

Berntsen: Da denne Sag, som allerede nævnt af den sidste ærede Taler, ikke har været gjort til Genstand for Udvalgsbehandling, og der altsaa ikke har været Lejlighed for Repræsentanter for de forskellige Grupper her i Tinget til nogen fælles Overvejelse, skal jeg tillade mig paa egne og Meningsfællers Vegne at anbefale de stillede Ændringsforslag. Det har baade interesseret og glædet mig, at alle Lovgivningsmagtens Faktorer ere enige om at bevare det Grundlag — trods alt, hvad der er sagt derom — der blev skabt ved Loven af 9de April 1891. Og da de stillede Ændringer jo, som sagt, ikke gaa ud paa at forandre Grundprincipperne i den bestaaende Lov om Alderdomsunderstøt-

telse, men sigte til at gøre Loven mere human paa enkelte Punkter, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget med de her foreslaaede Ændringsforslag til Vedtagelse.

N. Andersen: Jeg er ikke i Stand til at se ganske paa samme Maade paa Ændringsforslagene som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, idet jeg ikke kan dele den stærke Beklagelse, den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til det Lovforslag, Landstinget har sendt os. Ej heller kan jeg dele den ærede Ordførers Udtalelse, at Folketinget har været i højeste Grad imødekommende, saa imødekommende som overhovedet muligt over for Landstingets Standpunkt. Deri skal jeg imidlertid slet ikke fordybe mig, thi den ærede Ordfører og jeg blive neppe ganske enige paa dette Punkt. Men jeg vilde gerne sige et Par Ord om selve de stillede Ændringsforslag. Spørgsmaalet om 5 eller 10 Aar er jo saa gammelt her, at det ingen Nytte er til at komme ind paa at tale ret meget derom. Jeg skal blot nævne et eneste Moment, der for mig i væsentlig Grad er afgørende i saa Henseende, og det er det ubestridelige Faktum, at, forkorte vi det Tidsrum, den paagældende skal have boldt sig fri af Fattigvæsenet for overhovedet at anses som værdig til at faa Alderdomsunderstøttelse fra 10 til 5 Aar, anvise vi derved Vejen for ethvert Fattiglem til vedblivende at kræve Fattighjælp paa almindelig Maade, indtil han er 55 Aar; naar han saa har faaet sine Børn fra Haanden, er han saaledes situeret, at han kan klare sig gennem de 5 Aar, og saa er han ikke Fattiglem længer, men kan faa Alderdomsunderstøttelse. Det er der neppe tilstrækkelig Grund til efter mit Skøn, og jeg kan derfor lige saa lidt nu som tidligere gaa med til at formindske den eneste korrektive Bestemmelse, vi have med Hensyn til hvem der kan forlange Alderdomsunderstøttelse og hvem der skal have deres Underhold i Form af Fattighjælp. Det kan nemlig ikke siges, at det Samfundsmedlem, som af den Grund, at han ikke har kunnet holde sig fri for Fattighjælp i Tiden mellem 50 og 60 Aar, derfor lades paa bar Bund. Vi maa jo erindre, at vi have en af de humaneste, maaske den allerhumaneste Fattiglov, der eksisterer i Europa. Det kan ikke med Føje siges, at vi gøre nogen himmelraabende Uret mod den fattige derved, at vi henvise ham til, naar han ikke kan andet, at tage den ordinære Fattighjælp,